

31992L0102

L 355/32

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

5.12.1992

DYREKTYWA RADY 92/102/EWG**z dnia 27 listopada 1992 r.****w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

artykuł 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrz-wspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami, mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego ⁽³⁾, stanowi, że zwierzęta będące przedmiotem handlu wewnątrz-wspólnotowego powinny być identyfikowane zgodnie z wymogami zasad wspólnotowych i muszą być rejestrowane w sposób umożliwiający ustalenie ich gospodarstwa pochodzenia lub gospodarstwa tranzytu, punktu lub organizacji spędu oraz że do dnia 1 stycznia 1993 r. systemy identyfikacji i rejestracji mają być rozszerzone na przemieszczanie zwierząt w obrębie terytorium każdego Państwa Członkowskiego;

artykuł 14 dyrektywy Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniającej dyrektywę 89/662/EWG,

90/425/EWG oraz 90/675/EWG ⁽⁴⁾ stanowi, że identyfikacji i rejestracji takich zwierząt przewidzianej w art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/425/EWG dokonuje się, z wyjątkiem zwierząt rzeźnych oraz zarejestrowanych zwierząt z rodziny koniowatych, po przeprowadzeniu wyżej wymienionych kontroli;

zarządzanie niektórymi wspólnotowymi systemami pomocy w dziedzinie rolnictwa wymaga indywidualnej identyfikacji określonych rodzajów zwierząt gospodarskich; w związku z tym system identyfikacji i rejestracji powinien umożliwiać stosowanie oraz kontrolę takich środków;

konieczne jest zatem zapewnienie szybkiej i skutecznej wymiany informacji między Państwami Członkowskimi w celu właściwego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy; ustanowiono przepisy wspólnotowe w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1468/81 z dnia 19 maja 1981 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich oraz współpracy między nimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania prawa dotyczącego spraw celnych lub rolnych ⁽⁵⁾ oraz dyrektywie Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych ⁽⁶⁾;

hodowcy zwierząt powinni prowadzić aktualne rejestry zwierząt znajdujących się w ich gospodarstwach; osoby zajmujące się handlem zwierzętami muszą prowadzić rejestry swojej działalności; rejestry te udostępniane są właściwym władzom na ich żądanie;

⁽¹⁾ Dz.U. C 137 z 27.5.1992, str. 7.

⁽²⁾ Opinia wydana dnia 19 listopada 1992 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29. (Ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 56)).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 56. (Zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 91/628/EWG (Dz.U. L 340 z 11.12.1991, str. 17)).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 144 z 2.6.1981, str. 1. (Zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 945/87 (Dz.U. L 90 z 2.4.1987, str. 3)).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 351 z 2.12.1989, str. 34.

w celu umożliwienia szybkiego i dokładnego ustalenia informacji dotyczących przewozu zwierząt istnieje konieczność identyfikacji zwierząt; forma i treść znaku w odniesieniu do bydła powinna być ustalona na poziomie wspólnotowym; w odniesieniu do trzody chlewnej, owiec i kóz decyzja określająca rodzaj oznakowania powinna być podjęta później, ale do czasu jej podjęcia należy utrzymać w stosunku do przewozu zwierząt ograniczonego do rynku krajowego krajowe systemy identyfikacji;

należy ustanowić przepisy umożliwiające zniesienie wymogu znakowania w przypadku zwierząt przewożonych bezpośrednio z gospodarstwa do rzeźni; zwierzęta te jednak w każdym przypadku muszą być tak zidentyfikowane, aby można było ustalić gospodarstwo, z którego pochodzą;

należy ustanowić przepisy umożliwiające zniesienie obowiązku rejestracji hodowców zwierząt, które przeznaczone są na własne potrzeby hodowcy oraz w celu uwzględnienia niektórych szczególnych przypadków, procedur związanych z prowadzeniem rejestrów;

w przypadku zwierząt, których oznakowanie stało się nieczytelne lub zostało zgubione, konieczne jest umieszczenie nowego znaku umożliwiającego zachowanie ciągłości z poprzednim oznakowaniem;

niniejsza dyrektywa nie może mieć wpływu na szczegółowe wymogi określone w decyzji Komisji 89/153/EWG z dnia 13 lutego 1989 r. dotyczącej korelacji próbek pobieranych do badania pozostałości ze zwierzętami oraz gospodarstwami ich pochodzenia ⁽¹⁾ lub na jakiegokolwiek stosowane właściwe zasady ustalone zgodnie z dyrektywą 91/496/EWG;

należy ustanowić przepisy dotyczące procedury komitetu zarządzającego stosowanej w celu przyjęcia wszelkich niezbędnych zasad w celu wykonania niniejszej dyrektywy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa minimalne wymagania dotyczące identyfikacji i rejestracji zwierząt, bez uszczerbku dla bardziej szczegółowych reguł wspólnotowych, które mogą zostać ustanowione w celach zwalczania lub opanowywania chorób.

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla decyzji 89/153/EWG oraz przepisów wykonawczych ustanowionych zgodnie z dyrektywą 91/496/EWG, uwzględniając art. 5

⁽¹⁾ Dz.U. L 59 z 2.3.1989, str. 33.

rozporządzenia Rady (EWG) nr 3508/92 z dnia 27 listopada 1992 r. ustanawiającego zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych programów pomocowych Wspólnoty ⁽²⁾.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „zwierzę” oznacza każde zwierzę z gatunków określonych w dyrektywach 64/432/EWG ⁽³⁾ oraz 91/68/EWG ⁽⁴⁾;
- b) „gospodarstwo” oznacza każdy budynek, zagrodę lub, w przypadku hodowli prowadzonej na otwartej przestrzeni, miejsce, w którym zwierzęta przebywają, są hodowane lub trzymane;
- c) „hodowca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną, nawet tymczasowo, za zwierzęta;
- d) „właściwa władza” oznacza centralną władzę Państwa Członkowskiego upoważnioną do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych lub inne władze, którym władze administracji centralnej delegowały uprawnienia do wykonywania niniejszej dyrektywy;
- e) „handel” oznacza handel zgodnie z definicją w art. 2 dyrektywy 90/425/EWG.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie gwarantują, że:

- a) właściwe władze posiadają aktualny wykaz wszystkich gospodarstw zajmujących się hodowlą zwierząt objętych niniejszą dyrektywą, które położone są na jego terytorium, określający gatunki hodowanych zwierząt i ich hodowców, łącznie z wpisami gospodarstw pozostającymi w wykazie do momentu, kiedy upłyną trzy kolejne lata zaprzestania w tym gospodarstwie hodowli zwierząt. Wykaz ten zawiera również znak lub znaki umożliwiające identyfikację gospodarstwa zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. a) i c) akapit drugi oraz ust. 3 akapit pierwszy, a także art. 8;
- b) Komisja, właściwe władze oraz inne władze odpowiedzialne za nadzorowanie przestrzegania rozporządzenia (EWG) nr 3508/92 mają dostęp do wszelkich informacji uzyskanych na mocy niniejszej dyrektywy.

2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG Państwa Członkowskie mogą zostać upoważnione do wyłączenia z wykazu przewidzianego w ust. 1 lit. a) osób fizycznych hodujących nie więcej niż trzy sztuki zwierząt z gatunku owiec lub kóz, w stosunku do których nie będą się ubiegać o premie lub, biorąc pod uwagę przypadki szczególne, jedną świnie, a które to zwierzęta przeznaczone są na użytek własny lub do własnej konsumpcji hodowców oraz pod warunkiem że każde takie zwierzę zostanie poddane kontrolom ustanowionym w niniejszej dyrektywie przed jakimkolwiek ich przewozem.

⁽²⁾ Dz.U. L 355 z 5.12.1992, str. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. L 121 z 29.7.1964, str. 1977). (Ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 16)).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunkach zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy owcami i kozami (Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 19).

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie gwarantują, że:

- a) każdy hodowca bydła lub trzody chlewnej wymieniony w dyrektywie 64/432/EWG i umieszczony w wykazie przewidzianym w art. 3 ust. 1 lit. a) prowadzi rejestr podający liczbę zwierząt znajdujących się w gospodarstwie.

Rejestr zawiera aktualne informacje o każdym przypadku narodzin, padnięcia lub przewozu zwierząt (liczba zwierząt uwzględniająca każdorazowe wprowadzenie i usunięcie z rejestru), co najmniej w ujęciu zagregowanym, z podaniem odpowiednio miejsca ich pochodzenia lub przeznaczenia oraz daty takich przewozów.

We wszystkich przypadkach należy podać znak identyfikacyjny stosowany zgodnie z art. 5 i 8.

W przypadku trzody chlewnej rejestracja narodzin i padnięć nie jest jednak obowiązkowa.

W przypadku świń czystorasowych lub mieszańców, które są rejestrowane w księgach zwierząt zarodowych zgodnie z przepisami dyrektywy 88/661/EWG⁽¹⁾, alternatywny system rejestracji oparty na identyfikacji indywidualnej umożliwiający zidentyfikowanie zwierząt może być uznany na mocy procedury ustanowionej w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG, jeżeli system taki zapewnia spełnienie wymogów równoważnych do wymogów spełnianych przez rejestr;

- b) każdy hodowca owiec lub kóz, którego gospodarstwo jest wymienione zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a), prowadzi rejestr zawierający co najmniej łączną liczbę owiec i kóz znajdujących się w gospodarstwie każdego roku w dniu, który zostanie określony przez właściwe władze.

Rejestr zawiera również:

- aktualne informacje dotyczące liczby żywych maciorek owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub, które wcześniej kociły się w danym gospodarstwie,
- informacje dotyczące przewozów owiec i kóz (liczba zwierząt uwzględniająca każdorazowe wprowadzenie i usunięcie z rejestru), co najmniej w ujęciu zagregowanym, z podaniem odpowiednio miejsca ich pochodzenia lub przeznaczenia, ich oznakowania oraz daty takich przewozów.

2. Jednakże zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG ustala się uproszczoną procedurę rejestracji do dnia 1 stycznia 1993 r. w odniesieniu do bawołów oraz do dnia 1 października 1994 r. w odniesieniu do owiec i kóz wypędzanych sezonowo na pastwiska, a w przypadku wszystkich wymienionych wyżej zwierząt wypasanych na wspólnym pastwisku lub hodowanych w regionach pozostających w izolacji ze względu na warunki geograficzne.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych stosowanych w odniesieniu do zwierząt hodowlanych należących do gatunków trzody chlewnej (Dz.U. L 382 z 31.12.1988, str. 36).

3. Państwa Członkowskie gwarantują również, że:

- a) każdy hodowca dostarcza właściwym władzom, na ich żądanie, wszelkie informacje dotyczące pochodzenia, identyfikacji oraz, w odpowiednich przypadkach, miejsca przeznaczenia zwierząt, które hodowca posiadał, hodował, transportował, wprowadził do obrotu lub ubił;
- b) każdy hodowca zwierząt, które mają być przewiezione na targowiska lub spędy lub z targowisk lub spędów, przedstawia podmiotowi prowadzącemu targowiska lub spędy, który jest tymczasowo posiadaczem zwierząt, dokument określający szczegółowe informacje dotyczące zwierząt, w tym numery identyfikacyjne lub znaki każdej sztuki bydła.
- Osoba prowadząca targowisko lub skup może wykorzystać dokumenty, uzyskane zgodnie z akapitem pierwszym, do wypełnienia obowiązku ustanowionego w ust. 1 lit. a) akapit trzeci;
- c) przez minimalny okres, który zostanie wyznaczony przez właściwą władzę, jednak nie krótszy niż trzy lata w gospodarstwie dostępne są dla właściwej władzy, na jej żądanie, rejestry i informacje.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie gwarantują, że przestrzegane są następujące zasady ogólne:

- a) znaki identyfikacyjne muszą być umieszczone, zanim zwierzęta opuszczą gospodarstwo, w którym się narodziły;
- b) nie wolno usuwać lub zmieniać znaków identyfikacyjnych bez pozwolenia właściwej władzy.

W przypadku gdy znak stał się nieczytelny lub został zgubiony, nowy znak umieszcza się zgodnie z niniejszym artykułem;

- c) hodowca wpisuje do rejestru określonego w art. 4 wszelkie nowe znaki identyfikacyjne w celu zachowania powiązania z poprzednim oznakowaniem danego zwierzęcia;
- d) kolczyki przewidziane w ust. 2 lit. a) są zatwierdzane przez właściwą władzę i są zabezpieczone przed podrobieniem oraz zapewniają czytelność oznakowania przez okres życia zwierzęcia. Kolczyki nie mogą się nadawać do ponownego użytku, a ich noszenie nie może być uciążliwe dla zwierząt.

2. W przypadku bydła Państwa Członkowskie gwarantują, że:

- a) wszystkie zwierzęta wymienione w art. 2 dyrektywy 64/432/EWG znajdujące się w gospodarstwie są oznakowywane za pomocą kolczyków opatrzonych kodem alfanumerycznym, który nie może przekraczać 14 znaków i umożliwia indywidualną identyfikację każdego zwierzęcia według gospodarstwa urodzenia lub, w przypadku buhajów przeznaczonych do celów sportowych lub widowiskowych, z wyjątkiem targów i wystaw, za pomocą systemu identyfikacji zapewniającego spełnianie równoważnych wymogów uznanych przez Komisję.

Kolczyki określone w akapicie pierwszym muszą być założone przed upływem dziewięciu miesięcy od dnia przyjęcia, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG, środków przewidujących identyfikację Państwa Członkowskiego oraz gospodarstwa, z którego dane zwierzę pochodzi. Zwierzęta oznakowane przed upływem dziewięciu miesięcy są także oznakowane zgodnie z systemami krajowymi przewidzianymi w akapicie trzecim lub przez kolczykowanie przewidziane w akapicie pierwszym.

Na mocy procedury ustanowionej w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG okres taki może być przedłużony na wniosek Państwa Członkowskiego do dnia 1 lipca 1994 r.

Jednak zwierzęta, które oznakowano przed upływem przewidzianego okresu dziewięciu miesięcy zgodnie z obowiązującymi systemami krajowymi, które zostały przedstawione Komisji, pozostają z tego względu pod kontrolą;

- b) znaki identyfikacyjne są przydzielane gospodarstwom, rozprowadzane i stosowane do zwierząt w sposób określany przez właściwe władze;
- c) znaki identyfikacyjne są umieszczane najpóźniej do 30. dnia od daty urodzenia zwierzęcia.

Właściwe władze mogą jednak odroczyć znakowanie zwierząt do momentu, w którym zwierzę osiągnie maksymalnie sześć miesięcy życia, pod warunkiem że przed upływem 30 dni od dnia narodzin zwierzę zostanie oznakowane przez hodowcę przy użyciu tymczasowego znaku identyfikacyjnego uznanego przez właściwą władzę, umożliwiając w ten sposób identyfikację każdego ze zwierząt według gospodarstwa narodzin zwierzęcia oraz pod warunkiem że zwierzęta te nie mogą opuścić gospodarstwa, z wyjątkiem przewiezienia ich na ubój do rzeźni mieszczącej się na terenie objętym właściwością właściwej władzy, która uznała tymczasowy znak identyfikacyjny, bez przechodzenia przez inne gospodarstwo.

Właściwe władze mogą jednak wyrazić zgodę, aby cielęta mleczne przeznaczone na rzeź przed ukończeniem szóstego miesiąca życia oraz które zostały przywiezione przed osiągnięciem 30. dnia życia zgodnie z krajowym systemem przewozu zwierząt, uznanym zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG, umożliwiającym co najmniej ustalenie gospodarstwa pochodzenia zwierząt, były znakowane w gospodarstwach prowadzących opas cieląt, pod warunkiem że cielęta zostały tam przewiezione bezpośrednio z gospodarstwa ich narodzin oraz że cielęta przewiezione na mocy takich systemów nie będą kwalifikować się do przyznania premii.

- 3. Zwierzęta inne niż bydło należy znakować bezzwłocznie, a w każdym przypadku przed opuszczeniem gospodarstwa za pomocą kolczyków lub tatuażu umożliwiających określenie miejsca pochodzenia zwierząt oraz umożliwiających dokonanie odniesienia do wszelkich dokumentów towarzyszących, które powinny wymieniać takie kolczyki lub tatuaż, oraz umożliwiających odniesienie do wykazu określonego w art. 3 ust. 1 lit. a).

W oczekiwaniu na decyzję przewidzianą w art. 10 niniejszej dyrektywy oraz w drodze odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 1 lit. c) akapit drugi dyrektywy 90/425/EWG Państwa Członkowskie mogą stosować krajowe systemy przewozu zwierząt innych niż bydło w przypadku wszelkich transportów takich zwierząt odbywających się w granicach terytorium danego państwa. Takie systemy muszą umożliwiać identyfikację miejsca pochodzenia i miejsca narodzin zwierząt. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o systemach, które zamierzają w tym celu wprowadzić, w odniesieniu do trzody chlewnej z dniem 1 lipca 1993 r. oraz z dniem 1 lipca 1994 r. w odniesieniu do owiec i kóz. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG Państwo Członkowskie może być poproszone o dokonanie zmian swojego systemu, w przypadku gdy nie spełnia on wymogu określonego w zdaniu drugim.

Przesyłce zwierząt oznakowanych tymczasowym znakiem identyfikacyjnym przez cały czas przewozu towarzyszy dokument umożliwiający określenie pochodzenia zwierząt, ich właściciela, miejsca wyjścia oraz miejsca przeznaczenia.

Właściwe władze mogą jednak zezwolić na przewóz nieoznakowanych owiec i kóz między gospodarstwami o tym samym statusie zdrowotnym, stanowiącymi własność jednego podmiotu oraz znajdującymi się na obszarze objętym właściwością tej władzy, pod warunkiem że każdy taki przewóz odbywa się na mocy krajowego systemu, który umożliwia określenie gospodarstwa, w którym dane zwierzę się narodziło. Państwa Członkowskie muszą do dnia 1 lipca 1994 r. powiadomić Komisję o systemach, które zamierzają w tym celu wprowadzić. Stosownie do procedury ustanowionej w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG Państwo Członkowskie może zostać poproszone o dokonanie zmian tego systemu, w przypadku gdy nie spełnia on wyżej wymienionego wymogu.

4. Artykuł 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy 64/432/EWG otrzymuje brzmienie:

„e) podlegać identyfikacji zgodnie z art. 5 dyrektywy Rady 92/102/EWG w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt (*).

(*) Dz.U. L 355 z 5.12.1992, str. 32.”

Artykuł 6

1. Gdy właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia postanawiają nie stosować znaku identyfikacyjnego nadanego zwierzęciu w gospodarstwie jego pochodzenia, władze te ponoszą wszelkie koszty związane z zamianą znaku. W przypadku takiej zamiany znaku należy zachować powiązanie między identyfikacją dokonaną przez właściwe władze Państwa Członkowskiego wysyłki a nową identyfikacją dokonaną przez właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia; powiązanie to odnotowuje się w rejestrze przewidzianym w art. 4.

Do możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym nie można odwoływać się w przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju, które przywożone są zgodnie z art. 8 bez umieszczania nowego znaku zgodnie z art. 5.

2. W przypadku gdy zwierzęta zostały sprzedane, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia mogą do celów art. 5 dyrektywy 90/425/EWG odwołać się do art. 4 dyrektywy 89/608/EWG w celu uzyskania informacji odnoszących się do zwierząt, stad pochodzenia zwierząt oraz wszelkich przewozów tych zwierząt.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie gwarantują, że wszelkie informacje dotyczące przewozów zwierząt, którym nie towarzyszą świadectwa lub dokumenty wymagane zgodnie z przepisami weterynaryjnymi lub zootechnicznymi, dostępne są dla właściwych władz, na ich żądanie, co najmniej przez okres wyznaczany przez te władze.

Artykuł 8

Wszystkie zwierzęta przywożone z państw trzecich, które przeszły kontrole ustanowione w dyrektywie 91/496/EWG i pozostają na terytorium Wspólnoty, w ciągu 30 dni od dnia przeprowadzenia powyższych badań oraz w każdym przypadku przed ich przewozem mają być identyfikowane znakiem spełniającym wymogi określone w art. 5, o ile ich gospodarstwem przeznaczenia jest rzeźnia znajdująca się w obszarze właściwości władzy odpowiedzialnej za kontrole weterynaryjne, zaś ubój zwierząt przeprowadzany jest w ciągu trzydziestu dni od dnia badania.

Należy zachować powiązanie między identyfikacją nadaną przez państwo trzecie a identyfikacją zwierzęcia dokonaną w Państwie Członkowskim przeznaczenia. Powiązanie to należy odnotować w rejestrze przewidzianym w art. 4.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie przyjmują niezbędne środki administracyjne i/lub karne, które są stosowane wobec wszelkich naruszeń wspólnotowych przepisów weterynaryjnych, w przypadkach, w których ustalono, że znakowanie lub identyfikacja lub prowadzenie rejestrów przewidzianych w art. 4 nie jest prowadzone zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 10

Najpóźniej do dnia 31 grudnia 1996 r., działając na podstawie sprawozdania Komisji, któremu towarzyszą wnioski przyjmowane kwalifikowaną większością głosów, w świetle zdobytych doświadczeń, Rada dokonuje przeglądu przepisów niniejszej dyrektywy w celu zdefiniowania zharmonizowanego wspólnego systemu identyfikacji i rejestracji oraz podejmuje decyzję w sprawie możliwości wprowadzenia elektronicznego

systemu identyfikacji w świetle postępu dokonanego w tej dziedzinie przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO).

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy:

— w odniesieniu do wymogów dotyczących bydła:

- i) rejestrowanie bydła od dnia 1 lutego 1993 r. zgodnie z obowiązującymi procedurami krajowymi spełniającymi wymogi ustanowione w art. 4 oraz identyfikowanie zgodnie z istniejącymi zasadami określonymi w art. 5 ust. 2 lit. a) akapit drugi i trzeci;
- ii) wprowadzanie od dnia 1 października 1993 r. wspólnotowych systemów rejestracji i identyfikacji ustanowionych niniejszą dyrektywą,

— w odniesieniu do wymogów dotyczących trzody chlewnej – do dnia 1 stycznia 1994 r.,

— w odniesieniu do wymogów dotyczących owiec i kóz – do dnia 1 stycznia 1995 r.

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie ostatecznego terminu transpozycji do prawa krajowego na dzień 1 stycznia 1994 r. oraz dzień 1 stycznia 1995 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia granicznych kontroli weterynaryjnych przewidzianych dyrektywą 90/425/EWG.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 1992 r.

W imieniu Rady

J. PATTEN

Przewodniczący